

Treva

El desig et respira en totes les cèl·lules del cos

Foto: Katie Moum

Hice una tregua en medio del deseo.
Una tregua profunda
como un oasis.
Chantal Maillard, *Conjuro contra el mal de amores IV*

Feia molts dies que no sortia al balcó
corrent darrere d'amors i d'altres coses.
Maria Mercè Marçal, *Tombant*

No has trobat mai les paraules del desig, i tant com et costa aturar-te i respirar i sortir al balcó a veure si encara et viuen les plantes. Potser és que el desig no et pesa, ni et fa teranyines al voltant del pulmó, ni et talla la pell arran de les ungles. El desig et respira en totes les cèl·lules del cos, no s'encalla en cap òrgan, en cap múscul, en cap os. Et travessa de dalt a baix com un torrent que salta per damunt de totes les pedres. El desig no té nom perquè es viu en el crit, en el gemec, en el silenci. Perquè es viu i prou.

La treva sí. Sortir al balcó després de. Seure en terra amb la tassa de cafè a les mans i aturar el batec. Saber-lo, malgrat tot. Sentir-lo encara sota la pell, com una petjada de sal. Arrossegar l'enyor mentre intentes regar les plantes, contemplar el carrer, estendre la roba al sol, mirar com surt la lluna. La treva s'escriu perquè crema a les costelles com et crema l'asma als bronquis. La treva s'escriu perquè no és cap oasi. Encara que ho sembli.

*text publicat al blog *La vida té vida pròpia* (<http://lavidatevidapropia.blogspot.com/>) .